

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 45/2014-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť E. M., zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Pirovitsom, Advokátska kancelária, E. Štúra 29, Kráľovský Chlmec, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo 24/2011-297 z 30. apríla 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2013 doručená sťažnosť E. M., (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Obdo 24/2011-297 z 30. apríla 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011 a žiada vydať tento nález:

„1. Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 17/2011-297 a jeho rozhodnutím z 30. apríla 2013 v časti (výroku I.), v ktorej dovolanie odmietol v spojení s postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob/75/2010-261 a jeho rozhodnutím z 11. apríla 2011 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 17/2011-297 z 30. apríla 2013 vo výroku I., ktorým dovolanie sťažovateľa v časti smerujúcej proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu odmietol ústavný súd zrušuje a vec mu v tejto časti vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia sťažovateľa v zmysle ust. § 31a Zákona o ústavnom súde. Súd je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu.

Ide o odmenu... 331,13 €.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti a jej príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného pred Okresným súdom Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Cb 193/2009, v ktorom sa proti spoločnosti GUBEK, Moldavský automatický mlyn – spoločnosť s ručením obmedzeným, Moldava nad Bodvou, Rožňavská cesta 2 (ďalej len „žalovaný“), domáhal určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia žalovaného prijatého 20. júla 2009 formou notárskej zápisnice JUDr. Petra Varhalíka č. N 42/2009, Nz 24523/2009, NCRIs 24925/2009. Napadnutým uznesením valné zhromaždenie 1. vyslovilo nesúhlas s prevodom obchodných podielov zosnulých spoločníkov J. G., zomr...., M. G., zomr...., a Š. G., zomr...., na ich dedičov s tým, že obchodný podiel zomrelého spoločníka, ktorý neprešiel na dediča, sa stáva voľný a dedičovi vzniká nárok na vyporiadavací podiel v zmysle čl. 37 spoločenskej zmluvy; 2. menovalo do

funkcie konateľov Ing. Mariána Hudáka a Ing. Petra Hudáka; 3. schválilo odvolanie predstavenstva, doterajších členov revíznej komisie a menovalo novú revíznú komisiu v zložení A. P. (predsedníčka), P. H. a J. B. (členovia). Sťažovateľ v žalobe uviedol, že neb. J. G. mal na základnom imaní žalovaného podiel 49,36 %, neb. M. G. 2,9 % a neb. Š. G. 1,01 %. Valné zhromaždenie žalovaného (zvolané iným spoločníkom – Poľnohospodárskym družstvom Klatov) sa uskutočnilo v čase, keď dedičské konania po zomrelých spoločníkoch neboli ešte právoplatne skončené, a rozhodovalo aj o otázkach, na ktoré sa vyžadoval súhlas všetkých spoločníkov, resp. 2/3 všetkých hlasov spoločníkov. Vzhľadom na smrť spoločníkov J. G., M. G. a Š. G. a neukončené dedičské konania po nich valné zhromaždenie nebolo uznášaniaschopné a na ňom prijaté uznesenie je už len z tohto dôvodu neplatné. Navyše, pokiaľ valné zhromaždenie odmietlo prevod obchodných podielov zomrelých spoločníkov na ich dedičov, takéto rozhodnutie je neplatné aj pre jeho rozpor so zákonom (§ 116 Obchodného zákonníka v znení platnom v čase konania valného zhromaždenia). Spôsob zvolania valného zhromaždenia sťažovateľ nenamietal, namietal však to, že zápisnica nebola podpísaná zapisovateľom, tento nebol ani len zvolený a nie je ním ani notár JUDr. Peter Varhalík. Ďalej sťažovateľ namietal, že počas valného zhromaždenia došlo k zmene programu oproti pozvánke, hoci zmenu programu neschválilo 100 % hlasov prítomných spoločníkov. Nebolo medzi účastníkmi sporné, že od uzatvorenia spoločenskej zmluvy do dňa konania valného zhromaždenia bolo súčasťou spoločenskej zmluvy ustanovenie čl. 35 ods. 1, podľa ktorého *„Úmrtím spoločníka zaniká jeho účasť v spoločnosti a jeho obchodný podiel prejde na dediča, len pokiaľ s tým vysloví súhlas Valné zhromaždenie a dedič sa do jedného mesiaca písomne prihlási u konateľa spoločnosti o svoju účasť v spoločnosti. Obchodný podiel zomretého spoločníka, ktorý neprešiel na dediča, sa stáva voľný a dedičovi vzniká nárok na vyporiadaci podiel“*, ako aj ustanovenie čl. 35 ods. 2, podľa ktorého *„rozdeliť obchodný podiel zomretého spoločníka medzi dedičov možno len s predchádzajúcim súhlasom Valného zhromaždenia“*, a ustanovenie čl. 15 spoločenskej zmluvy, podľa ktorého je valné zhromaždenie uznášaniaschopné, ak sú prítomní všetci spoločníci, minimálne však majitelia 60 % podielu na základnom imaní. Medzi účastníkmi nebolo sporné ani to, že sťažovateľ je zákonným dedičom J. G. a M. G. Žalovaný sa bránil tým, že postupoval v súlade s čl. 35 spoločenskej zmluvy, pričom ani novela Obchodného zákonníka, ktorou došlo k zmene znenia § 116

Obchodného zákonníka (ktorá nadobudla účinnosť po uzatvorení spoločenskej zmluvy), nemala za cieľ poprieť možnosť spoločníkov obchodnej spoločnosti upraviť si prechod obchodného podielu zomrelého spoločníka odlišne (podľa § 116 ods. 2 Obchodného zákonníka v znení od 1. januára 2002 sa obchodný podiel dedí; spoločenská zmluva môže dedenie obchodného podielu vylúčiť, ak nejde o spoločnosť s jediným spoločníkom; dedič, ak nie je jediným spoločníkom, sa môže domáhať zrušenia svojej účasti súdom, ak nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby bol spoločníkom; ustanovenia § 113 ods. 5 a 6 platia primerane a podľa § 116 ods. 3 Obchodného zákonníka ak obchodný podiel neprechádza na dediča, použijú sa obdobne ustanovenia § 113 ods. 5 a 6).

Okresný súd rozsudkom č. k. 17 Cb 193/2009-175 z 26. februára 2010 rozhodol tak, že vyslovil neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia v časti, ktorou valné zhromaždenie vyslovilo nesúhlas s prechodom obchodných podielov zosnulých spoločníkov J. G., zomr...., M. G., zomr...., a Š. G., zomr...., na ich dedičov, v prevyšujúcej časti žalobu okresný súd zamietol a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania. Okresný súd za podstatné považoval vyriešenie otázky, či valné zhromaždenie bolo uznášaniaschopné a ak áno, či neplatnosť ním prijatého uznesenia mohla nastať z iného dôvodu. Okresný súd považoval valné zhromaždenie žalovaného za uznášaniaschopné s odôvodnením, že v prípade smrti spoločníka predstavuje 100 % všetkých hlasov súčet hlasov všetkých zostávajúcich spoločníkov, pretože ak by tak nebolo, valné zhromaždenie by sa v prípade smrti spoločníkov, ktorých súčet podielov na obchodnom imaní prevyšuje 50 %, nemohlo vôbec konať a spoločnosť by nemohla plniť účel, pre aký bola zriadená, pretože by nemohla prijímať rozhodnutia vyhradené valnému zhromaždeniu. Na valnom zhromaždení žalovaného sa zúčastnilo 97,52 % všetkých hlasov a pri prijímaní jednotlivých rozhodnutí bola dosiahnutá potrebná väčšina. Pokiaľ okresný súd určil neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia v časti, ktorou valné zhromaždenie vyslovilo nesúhlas s prechodom obchodných podielov zosnulých spoločníkov J. G., M. G. a Š. G. na ich dedičov, svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vec je potrebné posúdiť podľa § 116 Obchodného zákonníka v znení účinnom po 1. januári 2002, čoho dôsledkom je, že obchodný podiel zomrelého spoločníka sa dedí zo zákona, jeho dedenie totiž výslovne spoločenská zmluva žalovaného nevyklúčila a valnému zhromaždeniu nepatrí právo určovať dodatočné podmienky, ktoré by

dedič musel splniť z titulu svojho záujmu o účasť v spoločnosti (ak nedôjde k odmietnutiu dedičstva ako celku, spoločenská zmluva výslovne nevylučuje dedenie obchodného podielu a dedič nadobúda obchodný podiel smrťou poručiteľa bez ohľadu na prípadné odlišné rozhodnutia valného zhromaždenia spoločnosti či odlišnú úpravu v spoločenskej zmluve). Spoločenská zmluva žalovaného vopred pred úmrtím spoločníka výslovne dedenie obchodného podielu nevylúčila a navyše, znenie jej čl. 35 napriek jeho rozporu s § 116 Obchodného zákonníka účinného od 1. januára 2002 nebolo dané do súladu so zákonom ani v lehote jedného roka od nadobudnutia účinnosti tejto novely Obchodného zákonníka. Vo vzťahu k zostávajúcim častiam napadnutého uznesenia valného zhromaždenia okresný súd žalobu zamietol, pretože valné zhromaždenie bolo uznášaniaschopné, pri prijímaní rozhodnutí bola dosiahnutá potrebná väčšina a sťažovateľ ako spoločník žalovaného nepreukázal, že zostávajúcimi napadnutými rozhodnutiami valného zhromaždenia boli obmedzené jeho práva spoločníka (§ 131 ods. 1 Obchodného zákonníka).

O odvolaniach sťažovateľa a žalovaného rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, a vo výroku, ktorým okresný súd rozhodol o neplatnosti časti uznesenia valného zhromaždenia, rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu sťažovateľa zamietol aj v tejto časti. Vo výroku o náhrade trov konania rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal a účastníkom nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd svoje rozhodnutie, pokiaľ ide o zmeňujúci výrok, odôvodnil tým, že neobstojí tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého valné zhromaždenie rozhodovalo o otázke, ktorá je vylúčená z jeho rozhodovania. Krajský súd k tomuto záveru dospel s poukazom na to, že valné zhromaždenie je najvyšším orgánom spoločnosti, do jeho pôsobnosti patria všetky otázky, ktoré mu zverí zákon, osobitný zákon, spoločenská zmluva a stanovky spoločnosti a v tomto prípade spoločenská zmluva výslovne stanovuje, že valné zhromaždenie rozhoduje o udelení súhlasu na prevod obchodného podielu a spôsobe nakladania s obchodným podielom.

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011 dovolanie. Najvyšší súd uznesením č. k. 1 Obdo 24/2011-297 z 30. apríla 2013 dovolanie sťažovateľa v časti smerujúcej proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný [§ 218 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 243b ods. 5 OSP], a v zmeňujúcom výroku (a nadväzujúcich výrokoch o náhrade trov konania) zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Odmietnutie dovolania, pokiaľ toto smerovalo proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, odôvodnil najvyšší súd tým, že nejde o žiaden prípad prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP; pokiaľ sťažovateľ poukazoval na nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, toto nezakladá procesnú vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP, a tým aj prípustnosť dovolania, ale je iba procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP, na ktorú by dovolací súd mohol prihliadnuť len vtedy, ak by dovolanie bolo prípustné z iného dôvodu. Zrušujúcu časť svojho rozhodnutia najvyšší súd odôvodnil tým, že znenie čl. 35 spoločenskej zmluvy viažuce prechod podielu na dedičov len so súhlasom valného zhromaždenia odporuje § 116 ods. 2 Obchodného zákonníka v znení po novele, a preto je podľa § 786c ods. 15 Obchodného zákonníka neplatné. Pretože rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto časti vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, dovolanie sťažovateľa bolo dôvodné a rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti bolo potrebné zrušiť.

Sťažovateľ sťažnosť doručенú ústavnému súdu vymedzil (ako to vyplýva z jej petitu) tak, že táto smeruje proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku krajského súdu č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011 a výroku uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo 24/2011-297 z 30. apríla 2013, ktorým bolo odmietnuté dovolanie smerujúce proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, pričom sťažovateľ tvrdí, že týmito rozhodnutiami došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu, sťažovateľ po tom, čo zopakoval svoje tvrdenia a názory vyslovené v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, odôvodnil tvrdenie o porušení označených základných práv tým, že sa tak stalo nedostatočným odôvodnením oboch rozhodnutí, ktoré nereagovali na všetky odvolacie (dovolacie) tvrdenia sťažovateľa.

Krajský súd sa v odôvodnení potvrdzujúcej časti svojho rozhodnutia obmedzil v podstate na to, že sa stotožnil so zisteniami a závermi okresného súdu, jeho rozhodnutie považuje sťažovateľ za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Najvyšší súd sa podaným dovolaním meritórne nezaoberal, hoci pre takýto postup boli splnené podmienky, a dovolanie odmietol. Sťažovateľ nesúhlasil ani s právnym posúdením veci odvolacím a dovolacím súdom. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považuje za odňatie možnosti konať pred súdom, a tým aj za jeden z prípadov prípustnosti dovolania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť jednak odmietnutím dovolania sťažovateľa prvým výrokom uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo 24/2011-297 z 30. apríla 2013 a jednak potvrdzujúcim výrokom rozsudku krajského súdu č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011, pričom v oboch prípadoch sa tak malo stať nedostatočným odôvodnením rozhodnutí a nesprávnym právnym posúdením veci.

Najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa smerujúce proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu v uznesení najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo 24/2011-297 z 30. apríla 2013 odôvodnil takto:

«Potvrdzujúcu časť dovolaním napadnutého rozsudku nemožno podradiť pod žiaden z prípadov uvedených v § 239 O. s. p., ktorý by zakladal prípustnosť dovolania. Proti

každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je však prípustné dovolanie z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. Medzi inými je podľa § 237 písm. f) dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa dovolateľa bol uvedený dôvod prípustnosti naplnený tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil.

Dovolateľ v dovolaní uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému rozhodnutiu. Vychádzajúc zo znenia § 157 ods. 2 O. s. p., odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie musí byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň prostriedkom kontroly správnosti postupu sudu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoľovať posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Uvedené požiadavky platia aj pre odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 211 O. s. p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom sa považuje taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej judikatúry o postup odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom ide tiež ak odôvodnenie rozhodnutia, nespĺňa zákonné náležitosti. Dovolateľ poukázal na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých ak súd dostatočne svoje rozhodnutie neodôvodnil, treba rozhodnutie považovať za arbitrárne, svojvoľné a tým priamo zasahujúce do základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa dovolateľa odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňa uvedené požiadavky. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa konštatujúc správnosť dôvodov v časti, ktorou súd prvého stupňa žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Odvolací súd sa s odvolacími dôvodmi vypořiadal tak, že sa sústredil na tie otázky, na ktoré súd prvého stupňa určitým spôsobom odpovedal, nereagoval na tie skutkové a právne relevantné otázky, ktoré v konaní pred súdom prvého stupňa a následne aj v odvolaní žalobca uviedol, zostali však mimo pozornosti najmä odvolacieho súdu. Odvolací súd tak v odôvodnení svojho rozsudku nedal presvedčivú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a nereagoval ani na podstatné odvolacie námietky. Dovolateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom a bol tak naplnený dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p.

Vzhľadom na uvedenú námietku navrhovateľa musel dovolací súd zaujať právny záver o tom, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Vada konania uvedená v § 237 písm. f) O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. II. ÚS 261/06). To však neznamená, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva a spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (§ 237 O. s. p.) a zároveň tiež

za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. a) O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na rozdiel od procesných väd vymenovaných v § 237 O. s. p., považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 (časť právnej vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“). Z tohto judikátu vychádza ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237 ods. 2 O. s. p. O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem iných aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011, sp. zn. IV. ÚS 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f) O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa.

Dovolací súd vychádzajúc z uvedeného judikátu preto dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu – nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

Z uvedeného vyplýva, že potvrdzujúcou časťou rozsudku odvolacieho súdu nebol naplnený dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. Keďže dovolací súd nezistil iný dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania (§ 242 ods. 1 O. s. p.), dovolanie v tejto časti podľa § 218 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Riadiac sa pritom právnou úpravou odvolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.»

Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s postupom najvyššieho súdu pri výklade § 237 písm. f) OSP, ktorý vymedzuje podmienky prípustnosti dovolania. Podľa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezakladá nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, ale mohlo by predstavovať len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ktorá však nezakladá prípustnosť dovolania. Sťažovateľ s týmto názorom najvyššieho súdu nesúhlasí.

Ústavný súd musel posúdiť, či napadnutým uznesením najvyššieho súdu, podľa ktorého nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP, ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, mohlo dôjsť v okolnostiach daného prípadu k namietanému porušeniu sťažovateľom označeného základného práva v takej intenzite, ktorá by odôvodňovala prijať sťažnosť na ďalšie konanie.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že vada konania podľa § 237 písm. f) OSP znamená porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 261/06). To však, ako už ústavný súd spresnil (II. ÚS 148/09), neznamená, že by vždy zároveň platil aj opak. Najvyšší súd v prípade sťažovateľa, dôsledne vychádzajúc i z rozhodovacej praxe ústavného súdu, na ktorú poukázal a ktorej závery aj citoval (IV. ÚS 481/2011), zohľadnil právnu úpravu dovolania v Občianskom súdnom poriadku odvíjajúcu sa od podstaty, významu a procesných dôsledkov pochybení, ku ktorým môže v činnosti súdov dochádzať, a možnosti ich nápravy v dovolacom konaní s tým, že iba s niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania podľa § 237, pričom vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP. Hoci aj niektorým ďalším vadám majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam, na rozdiel od taxatívne vymenovaných väd nepovažuje ich za dôvod prípustnosti dovolania, ale iba za dôvod, ktorým možno odôvodniť dovolanie procesne prípustné (vada takejto povahy sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá). Ústavný súd

v spojitosti s uvedeným ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd (napr. IV. ÚS 238/07).

Je vecou individuálneho posúdenia v jednotlivom prípade (II. ÚS 261/06, I. ÚS 393/08 a I. ÚS 342/2010), aké dôsledky majú procesné nedostatky, ku ktorým došlo v postupe súdov v rámci občianskeho súdneho konania (II. ÚS 148/09). Keďže dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno výnimočne (len v osobitne zákonom ustanovených prípadoch) napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, smeruje proti rozhodnutiu, ktoré už nadobudlo atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti, dochádza v dovolacom konaní v istom zmysle k stretu dvoch základných práv (resp. ústavných princípov). Ide jednak o právo na spravodlivé súdne konanie, ale tiež o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na princíp právnej istoty, ktorý do určitej miery „obmedzuje“ právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba rozhodujúce otázky v dovolacom konaní posúdiť aj z pohľadu vzájomného vzťahu oboch týchto ustanovení. Daná procesná situácia musí byť totiž vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené základné práva (m. m. II. ÚS 148/09). Najvyšší súd preto nemohol brať na zreteľ len sťažovateľom zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať aj na to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu. Najvyšší súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo sťažovateľom namietaný nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu nevykazoval znaky odňatia možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP. Zo spisu totiž vyplýva, že krajský súd stručne uviedol rozhodujúci skutkový stav vychádzajúci z rozsudku okresného súdu, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah dovolania a citoval právne predpisy aplikované na prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že krajský súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľa.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európsky súd pre ľudské práva z 28. októbra 1998).

Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založené namietané uznesenie najvyššieho súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný, a v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

S odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd sa ďalej zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku krajského súdu č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je časovo neobmedzeným právnym prostriedkom ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02). Jednou

zo zákonných podmienok jej prijatia na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavom súde). Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti musí zaoberať aj otázkou, či sťažnosť bola podaná včas.

Ústavný súd v súlade so svojou aktuálnou judikatúrou zastáva právny názor, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). To však platí, len pokiaľ je sťažnosť uplatnená na ústavnom súde do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté.

V takomto prípade je preto nevyhnutné, aby sťažnosť bola podaná v zákonnej lehote nielen proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ale aj proti rozhodnutiu súdu odvolacieho, ak ním došlo podľa názoru sťažovateľa k zásahu do jeho práv (IV. ÚS 406/2010).

Za splnenia uvedenej podmienky, aj keby došlo k situácii, ako to je aj v prerokovanej veci, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa nevysloví, môže aj napriek tomu preskúmať súčasne rozhodnutie súdu odvolacieho, avšak len za predpokladu, že by proti nemu sťažnosť smerovala a bola uplatnená na ústavnom súde v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z týchto princípov, posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011 ako podanú včas, t. j. v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ tvrdené porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru potvrdzujúcim výrokom rozsudku krajského súdu č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011 videl v tom, že krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a vec nesprávne právne posúdil.

Krajský súd potvrdzujúci výrok rozsudku č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011 odôvodnil takto:

„Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým súd v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého výroku odvolací súd však považuje za potrebné uviesť:

Podľa § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka, súd môže na návrh spoločníka určiť neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, len ak porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva spoločníka, ktorý sa určenia neplatnosti domáha.

Pokiaľ návrh na určenie neplatnosti valného zhromaždenia podáva spoločník..., súd môže návrhu vyhovieť pri splnení ostatných požadovaných podmienok len vtedy, ak porušenie zákona, relevantných právnych aktov, mohlo obmedziť práva tohto spoločníka, ktorých určenia sa domáha.

Ustanovenie § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka vylučuje možnosť podať žalobu vo všeobecnom záujme zo strany spoločníka. Spoločník teda nemôže úspešne žalovať o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, pokiaľ ním neboli porušené, dikcia obmedzené práva, to v praxi znamená, že súd na návrh spoločníka nemôže určiť neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, i keď by boli evidentne splnené ostatné hmotnoprávne podmienky podľa § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, nakoľko podmienka uvedená v ods.

2 § 131 Obch. zákonníka, má povahu špeciálnej hmotnoprávnej podmienky voči podmienke v ods. 1 a súd na ňu prihliada ex offo.

Z horeuvedených dôvodov odvolací súd žalobcom v 1/ rade napadnutý výrok rozsudku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol podľa § 219 O. s. p., ako vecne správny potvrdil.“

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Vzhľadom na charakter námietok sťažovateľa ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Na citovaný právny názor nadväzuje ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Okresný súd v rozsudku č. k. 17 Cb 193/2009-175 z 26. februára 2010 okrem iného uviedol (13): „Žalobca v 1. rade podrobne vylicitoval dôvody, pre ktoré považuje uznesenie z 20. 7. 2009 vo všetkých jeho výrokoch za neplatné ako celok. Napriek rozsiahlemu elaborátu obsiahnutého v žalobe i v podaní zo dňa 20. 8. 2009 o tom, prečo považuje aj výroky č. 2 a 3 v uznesení z 20. 7. 2009 za neplatné a rovnako tak aj ohľadom tvrdených pochybení procesného charakteru však ani raz neuviedol ba ani nenaznačil základný hmotnoprávny predpoklad, ktorým je preukázať, v čom a ako boli zasiahnuté či obmedzené jeho práva t. j., aký negatívny dopad tieto pochybenia na neho mali.“

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na zásadnú právnu otázku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, t. j. z akého dôvodu žalobe sťažovateľa v príslušnej časti nebolo možné vyhovieť, a dostatočne vysvetlil, z akého dôvodu k tomuto záveru dospel. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Podľa názoru ústavného súdu výklad ustanovenia § 131 Obchodného zákonníka okresným súdom i krajským súdom nejaví znaky ústavnej nekonformnosti. Príslušné ustanovenie Obchodného zákonníka neostáva než aplikovať spôsobom, ktorý zrozumiteľne a vyčerpávajúco objasnil i krajský súd. Za danej situácie ostatné argumenty sťažovateľa a ním uplatňované dôvody neplatnosti zvyšnej časti uznesení valného zhromaždenia nemohli obstáť.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

Za tejto situácie považuje ústavný súd za vylúčené, aby potvrdzujúcim výrokom rozsudku krajského súdu č. k. 4 Cob 75/2010-261 z 11. apríla 2011 mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014